

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VI. No. 13

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
2 Aprilie 1938

PIEDECI ÎN DRUMUL SPRE IAD

Predică de Dr. R. A. Torrey

„Domnul... dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință”. 2 Petru 3:9.

Dacă vreo femeie sau bărbat din această adunare e pierdut, aceasta nu e vina lui Dumnezeu. Dumnezeu nu dorește să fii pierdut, ci să fii mântuit. Dacă s'ar face voia lui Dumnezeu, nu numai fiecare femeie și bărbat din fața mea ar fi mântuit, ci ar fi mântuit **astăseară**. Dumnezeu face tot ce poate să aducă pe bărbați și femei la mântuire. Dar El nu te poate mântui **dacă nu te pocăiești**. Poți fi mântuit dacă vrei să scapi de păcat, dar fără-delegea și mântuirea nu pot sta laolaltă în aceeași viață. Sunt oameni cari vreau să făurească mijloace de mântuire, prin cari omul poate să fie mântuit și toluși să păcătuiască mai departe. Dar acest lucru e cu neputință. Păcatul e condamnare și, dacă cineva păcătuiește neîncetat, va fi pierdut pe veci. Dumnezeu face tot ce poate ca să oprească pe păcătoși de pe calea spre iad și să-i îndrepte pe drumul dreptății. El a umplut cărarea păcatului, cu piedeci.

Mulți oameni spun azi că „viața de credincios e grea”. Nu-i adevărat. Jugul Său e bun și sarcina Sa este ușoară. (Matei 2:30). Domnul spune că drumul celor răi e sucit și greu (Prov. 2:15). Dumnezeu l-a umplut de piedeci și nu poți înainta pe el fără să dai de piedecă după piedecă. Vreau să vă arat câteva din aceste piedeci.

Prima e BIBLIA. Nu poți merge departe pe calea păcatului înainte de a găsi Biblia în cale. Ea e una din cele mai mari ziduri în calea păcatului, în lume. Ea chinuiește pe ceice păcătuiesc. Acesta e motivul pentru ca-

re cei nelegiuți urăsc Sfânta Scriptură. Păcătoșii îți vor arata multe motive pentru cari nu se împacă cu Ea, dar nouăzeci și nouă din o sută nu pot suferi Biblia, pentrucă le tulbură viața păcătoasă. Ea strigă în marginea drumului și cere păcătoșilor să se oprească. Sute de oameni s'au întors din păcat prin Rom. 6:23: **„Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viață veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”**. Mii de oameni s'au pocăit prin Amos 4:12: **„...pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău”**. Zeci de mii de oameni s'au întors la Dumnezeu prin Ioan 3:16: **„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentrucă oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică”**.

Odată a intrat în biserică noastră din Chicago un mare necredincios, care nu intrase în vre-o biserică de 15 ani. Din predică a prins cuvintele: **„...pe celce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară”**. Ele au intrat ca o sabie în inima sa. Când a plecat, a încercat să le uite, dar degeaba. Seara n'a putut dormi. „Pe celce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară”, răsună în urechile lui. Săptămâni întregi n'a putut scăpa de ele. Atunci a venit în fața bisericii noastre și aici a blestemat aceste cuvinte, ca să le uite, dar zadarnic. După șase săptămâni, a apărut la ora noastră de rugăciune și ne-a mărturisit totul. A încheiat cu cuvintele: „Rugați-vă pentru mine!” Ne-am rugat și a fost mântuit.

O altă piedecă, ridicată de Dumnezeu, în calea multora, **sunt rugăciunile și indemnurile unei mame credincioase**. În niște mine din Colorado muncea din

greu ziua un miner, iar noaptea juca la cărți. Dar pierdea mai mult în acest obicei păcătos de cum câștiga. Intr'o noapte a pierdut toți banii. Apoi a cerut bani unui prieten și i-a pierdut și pe aceștia. Atunci, văzând că e ruinat, s'a urcat noaptea pe un munte și și-a pus revolverul la tâmplă să se împuște. Deodată însă, niște cuvinte ale mamei sale i-au venit în minte: „Fiul meu, când vei ajunge în necaz, gândește-te la Dumnezeu!” Mâna i s'a înmuiat, revolverul a căzut și omul nostru a ajuns pe genunchi, de unde s'a sculat mântuit.

Eu stau în fața voastră ca un om mântuit, pentrucă în vremea când rătăceam din păcat în păcat, rugăciunile mamei mele mi-au ieșit în cale și n'am putut trece peste ele. Intr'o noapte eram hotărît să pun capăt vieții mizerabile pe care o trăiam, dar o putere a venit asupra mea care m'a pus pe genunchi și, peste cinci minute, viața mea a fost predată cu totul Domnului. După aceea am aflat că, departe, la peste 600 de km., mama mea se lupta tocmai atunci cu Dumnezeu în rugăciune, pentru mine. Da, poate și tu, suflete păcătos, trebuie să calci în picioare rugăciunile mamei, pentru a putea ajunge în iad.

O altă piedecă sunt predicile auzite. Câte zeci de mii de suflete s'au întors la Dumnezeu prin ascultarea predicilor evanghelice.

Odată am pregătit o predică din pilda celor zece fecioare. Între ascultători era o femeie pentru care m'am rugat mult ca predica aceasta s'o aducă la Hristos. Dar, spre marea mea durere, când am chemat înainte pe toți ceice voiau să-și predea lui Isus

(Continuare în pag. 4-a)

Farul Creștin

Revistă religioasă

Anul VI. No. 13. 2 Aprilie 1938
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe an 100 lei, pe 6 luni 50 lei.
In străindătate dublu.Nu se primesc abonamente
decât cu trimiterea banilor
înainte.

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redacția și Administrația:
Arad, Str. Fabricii 20.

Telefon 24,62 Arad

Adresa telegrafică: FARUL Arad

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blăzuzlet 4

DELA REDACȚIE

Din fiecare număr al FARULUI se vând mai multe sute cu bucată. Mulți frați zeloși de a răspândi lumina Evangheliei, se jertesc pentru acest lucru. Ei vor fi bine răsplătiți în ziua judecării când numai ce au făcut pentru Isus, va sta. Și oastea lor crește aproape în fiecare zi. Pilda lor îndeamnă pe alții să-i urmeze.

Abonamentele la Călăuza s'au înmulțit așa de mult, înăl din 3800 exemplare câte am tipărit din No. 2, nu se mai găsește la redacție niciun exemplar. Deci rugăm pe acei cari doresc să se aboneze pentru restul anului la Călăuza, să ne trimită numai 5 lei, abonamentul pe jumătate de an, și vor primi numerele viitoare ale Călăuzei.

In Catalogul Literaturii expediat în numărul trecut al Farului Creștin, îndreptăm următoarele greșeli: Armonia Evangheliilor costă 10 lei în loc de 20. Doctrinile Biblice costă 30 lei în loc de 80. Bis. Nou Testamentale costă 15 lei în loc de 12. — Dep.

Nou!**Nou!****Cântările Sionului**

Cu peste 650 de cântări și legată bine, se găsește de vânzare cu 50 lei bucată.

Ceice comandă dela 10 bucăți în sus, primesc un rabat de 20 la sută.

Cereți-o cu ramburs dela

Depozitul de Literatură Creștină,

Arad, Strada Fabricii No. 20.

CONCLUZAREA BISERICILOR LUI HRISTOS

Bisericile din Noul Testament n'au recunoscut și n'au avut nici-o altă autoritate peșe ele, afară de Domnul Isus Hristos. Fiecare biserică a fost legată de dreptul de El și sub ascultarea poruncilor Lui, date prin Duhul sfânt. Bisericile n'au încercat să stăpânească una peste alta. Frații din Ierusalim n'au poruncit celor din Antiohia și frații din Filipi n'au stăpânit peste cei din Corint. Fiecare grupare de credincioși a recunoscut de Domn numai pe Domnul Isus Hristos.

Nici apostolii, episcopii sau păstorii și diaconii n'au poruncit bisericilor și nici n'au stăpânit peste ele. Dimpotrivă, ei s'au considerat servi ai bisericilor și s'au supus hotărârilor acestora. Ei au condus bisericile, nu prin porunci și hotărâri prin cari să le obligă să facă ceva, ci prin arma convingerii, prin puterea pildei și prin jertfa dragostei.

Apoi n'a existat nici-o altă organizație săpânitoare peste biserică. Acele organizații supra-bisericești de azi, cari vreau să stăpânească peste biserică, n'au nicio temelie biblică. In tot Noul Testament nu se găsește așa ceva. Alunei fiecare biserică a dat seama numai lui Hristos de ce a făcut, și nimănui altuia.

De aici, noi, cei de azi, trebuie să tragem o învățătură mare. Dacă vrem să fim bapțiști, adică să primim Biblia ca singura temelie a credinței noastre, dacă vrem să nu ne rătăcim dela învățătura bapțiștă și biblică, trebuie să urmăm in totul pilda bisericilor din Noul Testament. Bisericile noastre trebuie să fie de sine stătătoare și răspunzătoare de dreptul lui Hristos pentru tot ceșu ce fac. Nu avem voie să așezăm altceva in locul lui Hristos. Aceasta e un păcat. De aceea nicio organizație bisericască, fie ea cerc sau comitet cercual, comunitate, convenție, uniune, alianță sau orice altă organizație, nu are drept să răpească autoritatea lui Hristos și să poruncească peste biserică locală. Nicio persoană, fie acela predicator, președinte sau secretar al unei organizații supra-bisericești, nu are dreptul să dea jos pe Hristos de pe tronul bisericii locale și să înceapă el să-i poruncească. Singura noastră cale de a călăuzi bisericile e calea dragostei care se jertfește, a cuvântului convingător grăit prin Duhul sfânt și a unei vieți atât de sfinte încât, să putem spune cu Pavel: „Urmați-mă pe mine, intrucât și eu urmez pe Hristos.”

Cineva poate să spună că această libertate, lăsată bisericilor, e periculoasă. Ca bapțișt însă, n'ai drept s'o discuți nici s'o răpeși. Tu ești dator să te supui Noului Testament și să lași urmări-

le în mâna lui Dumnezeu. Altcum, îi tăgăduiești credința și Mântuitorul Odată, un frate bun imi spunea, că a ajuns la convingerea că această libertate deplină, dată bisericilor locale, nu e bună și nu aduce roade bune. Ca să fie sincer față de sine, fratele nostru ar fi trebuit să plece dintre bapțiști. Căci, ca bapțișt n'ai drept să pui la indoială ceea ce învăță Noul Testament, ci să-l primești in întregime și să te supui lui pe deplin. Pe de altă parte, atât Noul Testament, unde bisericile au fost libere, cât și istoria bapțiștă de 400 de ani, dovedese in chip glorios, că tocmai această libertate a bisericilor aduce roade glorioase și neasemănat de mari.

Dar ceas'a n'a însemnat că bisericile din Noul Testament au fost nepăsătoare una față de alta și că s'a închis fiecare in cercul strămt al in'ereselor sale. Dimpotrivă, câtă dragoste, câtă unire a existat între ele! Biserica din Ierusalim trimite un păstor, pe Barnaba, să ajute pe o biserică mai slabă, pe cea din Antiohia; iar frații din Antiohia, fiind mai bogăți in cele pământești, trimit ajutoare bănești celor din Ierusalim. Biserica din Filipi plătește pe Pavel ca să poată lucra in bisericile slabe din Ahaia. (2 Cor. 11:8).

Când frații din Iudea ajung într'o mare sărăcie, bisericile din Macedonia și din Ahaia, fac o mare organizație supra-bisericească pentru s'rângerea de ajutoare și aleg un grup de frați, — un fel de comitet, — care să adune, să administreze și să ducă acești bani la credincioșii din țara sfântă. Această organizație a lucrat poate ani de zile pentru a sprijini lucrarea bisericilor formate din Iudei. Iarși, când o învățătură rătăcită a pătruns in sânul bisericilor dintre Neamuri și când anumiți îndauza'ori au vrut să pună pe toți creștinii sub lege, s'a organizat o mare conferință in Ierusalim (Faptele 15), unde au venit delegați dela mai multe biserici creștine și sub călăuzirea Duhului sfânt, au desgolit rătăcirea, au combătut-o și au lămurit mai bine, pen'ru toate bisericile, adevărul mântuirii prin har fără faptele legii. Conferința a trimis o scrisoare tuturor bisericilor creștine, arăndu-le care e calea Domnului. Din scrisoarea această se vede că, frații intrunți in această conferință, n'au făcut legi peste biserică, ci au trimis fraților numai îndemnuri de cari, dacă vor asculta „va fi bine de ei”. Tot la această conferință s'a făcut un plan misionar de vestire a Evangheliei, prin care s'a stabilit ca Pavel și Barnaba să vestească Evanghelia la Neamuri, iar Pe'ru și Ioan la Iudei.

(Continuare în pagina 4-a).

PRIGONIREA SUB DIOCLETIAN

De L. L. Sezonov

Urmasul împăratului Valerian a fost de partea creștinilor, a rechemat pe cei exilați, a dat voie fugiților să se reîntoarcă la casele lor, a redat creștinilor averile confiscate și a oprit orice prigoniri contra lor. Astfel, cam dela 260 până la 284, când Dioclețian a devenit Cesarul Romanilor, creștinii n'au fost prigonii aproape de loc. In acest timp ei au crescut în număr, în bogăție, în organizație bisericească și viață lumească. Din pricină că timpurile au fost bune și în favoarea creștinilor, păgânii începuseră să treacă în număr foarte mare, la Creștinism, aducând în sânul bisericilor, odată cu venirea lor, tot felul de idei, învățături, forme și obiceiuri păgâne — lucruri cari n'aveau nimic de a face nici cu învățăturile simple ale Domnului nostru Isus Hristos, nici cu organizațiile apostolice democratice. Astfel, pe vremea lui Dioclețian, adică dela anul 284 înainte, bisericile creștine au fost, în multe locuri, aproape de nerecunoscut, așa de păgânizate și lumesti au devenit.

Cesarul Dioclețian, de origine din Dalmația, a fost în tinerețe rob, însă cu ajutorul armatei, a devenit împăratul Romanilor. Eusebiu, primul istoric creștin, ne spune că atât soția cât și fiica lui Dioclețian au fost creștine. Chiar Dorethe și Gorgonios, oamenii de încredere ai lui Dioclețian, au fost martirizați pentru credința lor creștină. Deci se vede că, pe vremea lui Dioclețian, creștinii au fost îndrăzneți și viteji ca niciodată până atunci.

Indată după suirea sa pe tron, Dioclețian a pornit contra creștinilor. In anul 287, publică o decizie împărătească, care, între altele, spune: „Este oprit să te împotrivești zeilor, să treci dela o religie veche la alta nouă și este socotită ca o crimă părăsirea de obiceiuri și tradiții vechi”. In împotrivirea sa față de creștini, împăratul a fost influențat foarte

mult de Galeriu, cumnatul său, și de alți sfinți din jurul lui. Galeriu publică o lege care alungă pe toți creștinii din armata imperială. In 295, toți soldații au fost obligați să jertfească zeilor păgâni. Toți aceia cari nu voiau să jertfească pe altarul zeilor ro-

ziua și pretutindeni. Numai într'o lună au fost omorâți 17 mii. Numai în Egipt au pierit 144.000 de creștini. Iar din toți ceice au fost exilați la munci grele, mine de piatră, cărbune, etc. — au pierit peste 700 de mii.

Intre alte metode feroase de prigonire, a fost și cea arătată în clișeu de mai sus, când o mamă creștină, spânzurată de creanga unui arbore, a fost lăsată din când în când în flăcările focului de sub ea. Astfel era fată înăbușită de fum și în cele din urmă lăsată să fie arsă de vie.

Eusebiu, în istoria sa, cartea XIII, cap. 2, ne spune: „Deciziile împărătești au fost publicate pretutindeni și toate porunceau ca orice casă de rugăciune să fie dărâmată, Scripturile să fie arse și toți ceice ocupau locuri de cinste în biserică, să fie omorâți. Foarte mijloacele trebuiau să fie întrebuințate pentru a sili pe creștini să jertfească zeilor”.

Lucrul cel nou în prigonirea lui Dioclețian a fost arderea Scripturilor. Din aceasta învățăm că, Scripturile ocupau un loc de frunte între creștinii de atunci și diavolul se teme mult de cuvântul scris.

In timpul prigonirii de sub Dioclețian, ca odinioară sub cea a lui Decius, mulți, foarte mulți așa ziși creștini s'au gră-

bit să se lapede de credința lor în Domnul Isus Hristos. Unii dintre ei, ca să dovedească lepădarea de credința creștină, aduceau, ei înșiși, Scripturile și cu mâinile lor, le aruncau în foc. Alții, din contră, au încercat să se învârtească prin mijloace necinstite, cu mită, martori mincinoși, etc., ca să scape de obligația de a aduce jertfe idolilor. Inșă, slavă lui Dumnezeu, cea mai mare parte de creștini, tineri și bătrâni, învățați și neînvățați, femei și fecioare, toți, într'un cuget și într'o simțire, au stat tari în Domnul.

(Continuare în pagina 4-a)

● mamă creștină în flăcările focului

mani, erau scoși din cadrele armatei și oricine își arăta vreo râvnă pentru Creștinism era pur și simplu omorât. Cruzimile în urma deciziilor lui Dioclețian, au fost de nedescris. Toate casele de rugăciune creștine au fost dărâmate și șterse de pe suprafața pământului. Toate bibliile găsite și confiscate, au fost arse. Toți creștinii au fost dați afară din slujbele statului. Timp de opt ani, focul, sabia, crucea, rugul, fiarele sălbatice, și oamenii sălbăticiți și-au continuat lucrul de nimicire al Creștinismului. Martirii lui Isus erau junghiați toată

Prigonirea sub Dioclețian

(Urmare din pag. 3-a)

Aceștia au trecut prin cele mai groaznice schingiuri. Dar până la ultima clipă a vieții, au refuzat să predea Scripturile, să destăinuiească locul unde au fost ascunse și să se lapede de credința lor în Domnul.

Piedecă în drumul spre Iad

(Urmare din pagina 1-a)

viața, femeia aceasta nu s'a mișcat de pe scaun. După ani de zile însă, am aflat că acea predică a urmărit-o până când ea a aflat pe Domnul.

Învățătorul Școlii Duminecale e iarăși o piedecă pentru mulți în drumul lor spre Iad.

În prima școală duminecală a lui Moody, era o clasă de fete foarte sburdalnice, pe care nimeni n'o putea conduce. Dar în sfârșit s'a găsit un învățător care a fost în stare s'o liniștească. Odată învățătorul veni la Moody, și-i spuse: „Medicul mi-a spus să merg în California, căci, altcum, voiți muri de tuberculoză. Și, — continuă el izbucnind în lacrimi, — plec fără ca măcar un singur suflet din clasa mea să fi găsit pe Domnul. Cum mă voi prezenta în fața Domnului cu mâinile goale?” „Vino cu mine!” îi spuse Moody. Luară o trăsură și merseră dela față la față și se rugară cu fiecare. Apoi făcură o întrunire de despărțire. Aici fiecare fată și-a dat lui Isus inima și viața. Ce mari lucruri se pot face în Școala Duminecală pentru a împiedeca sufletele să meargă în Iad!

Dar cea mai mare piedecă în calea păcatului spre Iad, este **crucea Domnului Isus Hristos**. Nici un om nu merge departe pe calea păcatului, până Hristos cel răstignit îi iese în cale. Il vezi atârând cu mâinile și cu picioarele pironite, în timp ce-ți spune: „Pentru tine, pentru tine am făcut acest lucru! Am purtat crucea în locul tău. Am murit pentru tine!” Ah, suflete pierdut, în calea ta stă, în această seară, crucea cu Hristos pe ea și dacă plăci afară să păcătuiești mai departe, trebuie să treci peste această cruce și să calci pe Mântuitorul în picioare. Ești tu în stare să faci această fărădelege nespuse de mare?

Am auzit despre un credincios care avea un fiu foarte cufundat

în păcat. Tatăl său se ruga încontinuu pentru el, dar părea totul în zadar. Fiul a mers până acolo că a deschis o cârciumă. Tatăl a mers la el și l-a rugat stăruitor să închidă cârciuma. Dar degeaba. Atunci tatăl s'a așezat în fața cârciumei și pe oricine a vrut să intre în ea, l-a întors îndărăt. Fiul s'a mirat că nu-i mai vin cumpărătorii și a ieșit la ușă. Toțmai atunci tatăl său a întors îndărăt pe un bețiv. Fiul i-a poruncit să plece de acolo, dar el n'a vrut să-l asculte. Atunci i-a dat o lovitură încât tatăl a căzut la pământ. Dar, de jos, i-a spus: „Poți să faci cu mine ce vrei, să mă sdrobești în bătaie, dar de aci nu plec. Cei ce vin în cârciuma ta otrăvitoare, trebuie să treacă peste capul meu!”

Așa stă Isus în calea păcătoșilor cu fruntea însârgerată de cununa de spini și cu corpul sdorbit de cruce. Ei nu pot merge în Iad decât trecând peste El. Ce mare dovadă a dragostei e aceasta pentru tine! Dece nu vrei s'o asculti și să vii la El. Predă-te azi în brațele Domnului!

Conlucrarea bisericilor lui Hristos

(Urmare din pagina 2-a)

De aici rețese că, după Noal Testament, bisericile baptiste de azi trebuie să se ajute una pe alta, să conlucreze una cu alta, ca niște surori în Domnul. Nicio biserică n'are drept să stea nepăsătoare, rece și fără nicio legătură cu oltele. Dimpotrivă, bisericile au drept să facă organizații, ca cercuri, comunități, convenții, uniuni, alianțe, societăți misionare, — sau le pot da și alte nume, — dar cari să aibă acest scop sfânt de a zidi bisericile, de a veni în ajutorul săracilor, de a vesti celor pierduți Evanghelia, de a combate învățăturile rălăcite și de a arăta unitatea lăuntrică a credincioșilor în Domnul.

Da, aceasta e calea biblică: biserici libere, de sine slătătoare, răspunzătoare deadreptul lui Hristos, supuse cu totul poruncilor Sale, dar unile unele cu oltele, nu prin o autoritate din afară și omenească, — care să le poruncească, — ci prin credința comună, prin unitatea Duhului, prin Hristos care este capul, — unile ca să conlucreze prin diferite organizații, la aducerea Împărăției lui Dumnezeu și a prezenței lui Hristos în fiecare inimă de pe suprafața pământului. Iată organizația Nou Testamentală, pe care martirii baptiști au peccătuț-o cu sângele lor și pe care noi suntem hotărâți s'o urmăm cu bucurie până la moarte!

I. COCUT

„N'am vreme pentru așa ceva”

de G. G. G. G.

Dar, vezi, cu toate acestea, el mai are vreme și pentru multe alte lucruri, pe lângă munca lui obișnuită.

Are vreme să citească ziare. „Trebuie să știu ce se mai întâmplă în lume”, își zice el.

Are vreme să stea de vorbă cu vreun cunoscut o jumătate și poate chiar un ceas, dacă nu ceasuri întregi.

Are vreme să se ducă la o mulțime de societăți — din care face parte — care-l costă și multă vreme, și mulți bani.

Are vreme — în câte-o seară și în fiecare Duminecă, ba câteodată și în zilele de lucru, — să treacă și pe la cârciumă; căci, zice el, așa cere treaba multă: și câte puțină odihnă — la cârciumă el crede că se odihnește. Și, ciudat! — cu cât spune astfel de lucruri cu mai multă incredințare, cu atât soția lui îl ascultă mai liniștită și se potolește; ceace nu însemnează însă că n'are voie să-și șteargă lacrimile.

Așa dar, bietul om, cu toate că este înglodat în treburi, își mai găsește vreme și pentru multe alte lucruri.

Numai pentru **un singur lucru** n'are vreme, **fiindcă nu vrea să aibă vreme pentru așa ceva.**

N'are vreme să chibzuiască puțin mai mult la ținta vieții lui.

N'are vreme să se lămurească bine asupra veșniciei

N'are vreme să citească Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru o foaie creștină, iarăși nu găsește deloc vreme.

N'are vreme să meargă acolo unde se vestește Cuvântul lui Dumnezeu.

N'are vreme să se gândească nici măcar la moarte.

Nu, pentru toate astea, n'are vreme, **fiindcă nu vrea să aibă vreme.**

Dar **va trebui să aibă vreme să moară.**

Va trebui să aibă vreme să se înfățișeze la judecata lui Dumnezeu, ca să dea socoteala de viața pe care a dus-o.

Iată ceea ce e cât se poate de sigur chiar și pentru tine, cititorule. Fii bine incredințat că și tu va trebui să ai vreme ca să te înfățișezi la judecata lui Dumnezeu. Nu vrei să găsești vreme acum ca să te împaci cu El? Domnul Isus e gata să te împace cu Dumnezeu? Ești gata și tu?

Viața de rugăciune a lui Isus

Dupa Dr. Dodd, de D. Pascu

Ținuta Lui în rugăciune

„Iată, El se roagă!”

„Și depărtându-Se ca la o aruncătură de piatră de ei, a în-genunchiat și S'a rugat” Luca 22:41. „Și ducându-Se puțin mai departe, a căzut cu fața la pământ și S'a rugat” Matei 26:39. „Și Isus Și-a ridicat ochii în sus și S'a rugat” Ioan 11:41.

Isus nu S'a rugat niciodată șezând. El totdeauna a stat fie în picioare, ca la groapa lui Lazar, fie în genunchi ori cu fața la pământ. Rugăciunea e prea sfântă și dumnezească ca să tratăm cu ea așa de ușor, ca șezând pe scaun, în timp ce vorbim Regelui.

Ținuta pe care și-o ia cineva în rugăciune, pare unora fără importanță. Ni se spune că nu poziția trupului are importanță ci starea spiritului. Și pentru confirmarea acestora, se citează versetul din Scriptură, care zice: „Omul se uită la partea din afară, dar Dumnezeu caută la inimă”.

Ar trebui ca în fiecare om să fie acel simț, care, atunci când se apropie de Dumnezeu, să-l ridice în picioare sau să-l plece pe genunchi.

Când un soldat aude: „Soldați, vine Regele”, imediat se ridică cu atenție. Ah, și cu cât mai multă bunăcuviință și onoare merită acest Rege al regilor, decât acești conducători pământești! Și de ce nu se prostern oamenii în genunchi? Sau de ce nu se ridică în picioare în cinstea Lui?

În timp ce Isus sta în picioare, pe genunchi sau cu fața la pământ, în rugăciune, El urma cel mai adânc impus al inimii Sale curate. În același timp urma cele mai bune exemple ale trecutului.

Cel mai înțelept om dintre străbunii lui Hristos, a venit înaintea lui Dumnezeu, la solemnă dedicare a mărețului templu, „și a stat înaintea altarului lui Dumnezeu și înaintea întregii adunări a lui Israel, ridicându-și brațele sale spre cer”.

De exemplele de a sta în picioare la rugăciune, sunt legate două lucruri mici cari par fără nicio însemnătate dar, spre cari ni se îndreaptă atenția, căci ele înseamnă ceva pentru noi. Când Solomon se ruga, „și-a ridicat

brațele”, cu palmele întinse, stând gata deschise să primească toate binecuvântările pe cari Dumnezeu le va turna în ele. El a stat într-o poziție devotată și a vărsat una dintre rugăciunile cele mai patimase ale inimii, din toată Biblia. 1 Regi 8:23-53.

Celalalt lucru care ne atrage atenția este că, atunci când Isus S'a rugat, „Și-a ridicat ochii în sus”. Că El Și-a închis ochii la rugăciune sau nu, nu știm, deoarece nu ni se spune. Închidem ochii cu scopul ca să ne despărțim de orice lucru pământesc și să ne închidem într-o lume cu Dumnezeu, prin credință. Ingenunchierea însă, este cea mai naturală ținută a rugăciunii. Solomon nu s'a rugat numai stând în picioare, ci a în-genunchiat înaintea întregii adunări a lui Israel, pe locul ridicat pentru acest scop. II Cron. 6:13.

Psalmii în cari găsim cea mai adevărată rugăciune și spiritul rugăciunii, exclamă astfel: „O, veniți să ne închinăm, să ne plecăm și să în-genunchiem înaintea Domnului, Făcătorului nostru”.

Un copil care în-genunchiază lângă pat, seara, și se roagă, trebuie să fie o mare bucurie pentru Dumnezeu și îngerii. O întregă familie în-genunchiată în rugăciune, este gloria și coroana vieții naționale. O adunare de închinători devotați, în-genunchiați, este cea mai glorioasă adunare de pe pământ.

Cu toate că nu sunt pentru formalități și ceremonii, totuși nu voi face observații acelor biserici cari au bănci pentru în-genunchiere, pe seama acelor cari vor să în-genunche la rugăciune.

Dar ținuta care exprimă cel mai adânc devotament și cea mai mare neliniște sufletească, este, când cineva se prosternă cu fața la pământ în praful drumului.

Adunarea lui Israel păcătuse grav și Domnul a vorbit lui Moise și Aron, zicând: „Despărțiți-vă de această adunare ca s'o nimicească într-o clipă”. Ei au căzut cu fețele la pământ și au zis: „O, Dumnezeule, Dumnezeul suferințelor și a toată carnea, dacă va păcătui un singur om, vei nădărnici Tu toată adunarea?”

Când Iosua a întâlnit pe căpi-

tanul nevăzut, care avea în mâna sa o sabie scoasă, a căzut cu fața la pământ, s'a închinat și a zis: „Ce zice Domnul mea căte servul Său?”

Dacă conștiința cuiva din cauza păcatului, și viziunea despre sfințenia lui Dumnezeu este destul de clară și destul de vădită, și simțul lipsei de ajutor divin, destul de puternic, atunci acel om va cădea cu fața la pământ, cu o inimă frântă și cu un duh mălănit și se va ruga.

Numai o singură dată în viața mea am văzut o astfel de ținută în rugăciune. Era o mamă cu inima sfâșiată, care în agonia suflului, din cauza unui copil ră-tăcit, a căzut cu fața la pământ și a strigat: „Dacă Tu nu-l vei mântui, atunci șterge numele meu din cartea vieții”.

Numai o singură dată a căzut Isus cu fața la pământ. Aceasta s'a întâmplat în Ghetsemani, când El „S'a dus puțin mai departe”. Atunci picături mari de sudori de sânge au sfințit pământul și un strigăt din cele mai cumplite ce a străbătut vreodată pământul, sfâșind cerul livid din miezul nopții, și-a luat sborul către cer.

O, ce rugăciune a fost aceea!

Cât de ușuratece și ne-cuviin-cioase sunt cele mai multe rugăciuni ale noastre în comparație cu rugăciunea Lui!

„Doamne, învață-ne să ne rugăm”!

DELA UNIUNE

La intervenția Uniunii Baptiste, au fost redeschise bisericile baptiste din Semlac, jud. Arad și din Bănila pe Str. ret, cari fuseseră închise în ultimul timp de autorități. Deasemeni a fost deschisă biserica baptistă germană din Brașov.

La întrebările mai multor frați, răspundem că situația noastră în fața autorităților este cea stabilită prin suspendarea deciziei No. 4781/1938 din toamna trecută. Această suspendare s'a făcut fără termen spre deosebire de amânarea pe care au primit-o CRESTINII DUPĂ EVANGHELIE și ADVENTIȘTII. Pentru dănsii decizia a fost omănată ultima dată până la 1 Mai 1938.

Dăm această lămurire intrucât unele autorități locale ne amestecă cu aceste asociații creștine.

Din lumea largă

In Spania, războiul civil continuă cu furie. Trupele generalului Franco înaintază pe patru fronturi, cauzând mari pierderi guvernamentalilor, ce se retrag în dezordine.

Războiul Chino—Japonez. Trupele chineze au oprit în mai multe locuri înaintarea Japonezilor, au recucerit mai multe orașe și au nimicit o coloană de 10.000 soldați japonezi. Știri din isvor japonez anunță că, în ultimele lupte crâncene, au pierit patru generali chinezi.

In Ceho-Slovația. Partidele germane din această țară, încurajate de invaziunea germanilor d-lui Hitler în Austria, caută să se unească laolaltă, ca prin sfertări comune, să obțină drepturi mai mari, în statul Cehoslovac.

Ceho-Slovația și aliații ei. Se știe că această țară a făcut tratate de alianță cu mai multe țări, și îndeosebi cu Franța și Rusia, cari în cazul când Ceho-Slovația va fi atacată, vor veni imediat în ajutorul ei.

Statele Unite ale Americii construiesc avioane cari au o înălțime de 480 km. pe oră, putând să transporte 100 călători și 16 oameni cari fac serviciul. Statele Unite vor să creeze un loc de refugiu pentru refugiații politici

din Germania, Austria, Spania și Rusia.

Prietenia Franco-Britanică. Din cauza ultimelor complicații internaționale, prim ministrul englez a declarat că, dacă Franța va fi victima unui atac neprovocat, Anglia va merge imediat în ajutorul ei. La fel a mai declarat că va apăra integritatea Belgiei.

Mareșalul Göring al Germaniei a ținut un discurs la radio în Viena, și printre altele a declarat „cea mai bună garanție a păcii este spada bine ascuțită. Cine nu are spadă este în primejdie”.

Prefectura județului Bihor a luat măsuri ca, primării să îmbrace portul național al regiunii respective în toate ocaziunile oficiale, iar când se vor prezenta în fața autorităților, să aibă eșarfa la locul cuvenit. Prefectura a mai trimis un apel Casei naționale și Reuniunii Femeilor Române din Oradea, ca să desvolte o propagandă pentru purtarea frumosului costum românesc și la orașe la diferite prilejuri.

A murit de rachi. Jandarmaria din Covurlui a fost înștiințată că săteanul A. Chirilă, după ce a beut o mare cantitate de rachi, mergând spre casă, a murit.

In Dobrogea s'a găsit un mormânt săpat în piatră, care datează de 2000 de ani, de pe vremea Romanilor.

In Austria toți învățătorii evrei au fost concediați.

Pe coasta Norvegiei o mare furtună a scufundat numeroase bărci de pescari. Numărul pescarilor dispăruți și înecați este 46.

— Toate dobitoacele cunosc ceea ce face rău și se ferește, numai omul nu.

— În'ma e o liră cu șapte coarde. Șase pentru dureri și una pentru bucurii.

— Răbdarea e leacul multor rele.

— Toată dumnezeirea stă în iubire.

— Timpul și răbdarea fac mult mai mult decât mânia și puterea.

La Fontaine

— Dragostea e floarea care crește pe tulpina bunătății.

— Viața fără muncă e sora hoției și a sărăciei.

— Lumina prin muncă, muncă prin lumină.

— Curățenia e mama sănătății.

Din „Sănătatea”

Comandați literatură creștină, dela

„Depozitul de Literatură Creștină”

Arad, Strada Fabricii No. 20.

Iubirea lui Hristos

biruiește treptat, dar sigur tot păcatul, schimbă pe om, prefăcând răul în bine și astfel din adâncurile fărădelegii, ba chiar din gura iadului, scoate oameni și-i face sfinți pentru Dumnezeu.

Ascultarea de vedenia cerească

De Dr. J. B. Gambrell

Întâmplarea de mai jos e scrisă de marele bărbat baptist, Dr. Gambrell, care a vizitat odată țara noastră și care acum e la Domnul. — Red.

Ceea ce l-a deosebit pe Pavel de mulți alții a fost că, îndată ce a avut vedenia cerească pe drumul Damascului, a ascultat-o, fără discuție și fără șovăire. Pavel a fost un om mare înainte de a fi creștin și unul din cele mai mari semne ale unui om mare e credințioșia lui față de adevăr, așa cum îl vede el.

Faptele Apostolilor ar putea fi numite Faptele Duhului Sfânt și același Duh care a lucrat cu putere în Petru, în Pavel și în Lidia și în ceilalți de pe acele vremuri, lucrează tot atât de mult și

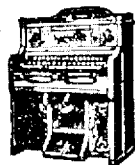
azi. Eu am văzut lucruri tot atât de izbitoare ca și cele din Biblie. Să vă spun o întâmplare care s'a petrecut într-o comună în țara noastră. În adunarea noastră a intrat o pereche de oameni tineri, cari fuseseră căsătoriți numai cu câteva luni mai înainte. Bărbatul era un om înalt și frumos, plin de putere și finețe, deși nu credea nimic din ce se predica. Dimpotrivă, inima lui era foarte curată de necredință. Soția lui era o femeie mică cu o față dulce, în care nu puteai citi nicio urmă de curaj.

Eu conduceam serviciul, iar Dr. G. Truett predica. Am văzut urmarea pe fața femeii când o să

(Continuare în pagina 7-a).

Harmoniuri

bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la

Francisc

Keckés

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

SOC. FEMEILOR „MARTA” din Lupeni, jud. Hunedoara, la 20 Martie, a ținut o frumoasă serbare condusă de surorile Eva Țândău și Marțoara Olean. Programul a fost compus din poezii, soluri. Pe lângă alte surori au mai vorbit frații I. Rusu, păstorul bisericii din loc și I. Copandi, păstorul bisericii maghiare. Au cântat corul și orchestra din loc.

CAUT UCENIC cu cel puțin patru clase primare, pentru meseria de pantofar. Adresa: R. Pop, Pielărie, (Deb.) Hațeg, jud. Hunedoara.

CU OCAZIA ZILEI de 20 Martie, frații din Sudriș, jud. Bihor, au avut o mare bucurie având în mijlocul lor pe fr. Covaci Teodor. S'a ținut Cina Domnului și un program frumos. Au luat parte frați din 6 comune.

IN BISERICA din Sânicolau, jud. Bihor, s'a ținut în 24 Febr. cununia religioasă a fr. Tuduc Iosif cu sora Feier Floare. Actul cununiei a fost îndeplinit de către fr. Floruța Dimitrie.

A INCETAT DIN VIAȚA sora Gușă M. din Ciumeghiu, jud. Bihor. Serviciul înmormântării a fost îndeplinit de către frații Lille D. și Tr. Moldovan.

NOI, FRAȚII leproși din Tichilești, mulțumim Domnului Isus pentru lucrarea Sa în mijlocul nostru. Ne bucurăm mult când frații ne vizitează din când în când. În 14 Februarie ne-au vizitat frații T. Cenușă și V. Sevastianov și un frate din Mălroasca, cari ne-au vorbit din Cuvântul lui Dumnezeu și au ținut Cina Domnului. În 1 Martie ne-a vizitat fr. Petre Stamate și T. Cenușă. Iarăși ne-am bucurat împreună. Fr. P. Stamate a rămas la noi până în 8 Martie, ținând în fiecare zi oră de rugăciune și seara Evanghelizări. Ne-a învățat cântări pe note și a organizat corul compus din 15 persoane. Multe suflete au ascultat Cuvântul Domnului și încă 10 din ei au promis că vor urma pe Domnul.

BISERICA BAPTISTA din Glimboca, jud. Severin, a avut o mare bucurie la 20 Martie, cu ocazia vizitei fr. Bălgrădean Ion, la programul tineretului. A luat parte și tineretul din biserică din Ferdinand. S'au recitat poezii, dialoguri, iar din Cuvântul Domnului au vorbit fr. I. Găină, Partenie Pișta, I. Jureă, I. Suciu și I. Bălgrădean. Corul și muzica din loc au împodobit serbarea.

COLONELUL LINDBERGH, căruia i s'a furat copilul dintâi, s'a hotărât să se înapoieze în America cu mica sa familie. A cumpărat în New-Jersey o fermă unde se va instala în curând.

A TRECUT DIN VIAȚA sora Ana Sav din Sânicolau, jud. Bihor, la 16 Martie. Serviciul înmormântării a fost condus de frații Feier Dim., L. Miheș și D. Floruța.

RECUNOAȘTEM cu mulțumire primirea următoarelor sume pentru Uniune: Bis. Hălămeș, 180 lei. Jureoiu Marcu,

20 lei. Bis. Beclean, 100 lei. Bis. Florești, Soroca, 55 lei. Lungu V., 100 lei. B.s. Arduș și Baba Novac, 100 lei. Bis. Mădeș, Neamț, 75 lei. Două biserici, prin Mureșan Grigore, 110 lei. Bis. Ferneziu, 40 lei. Bis. Tievănuș Mic, 200 lei. Bis. Anina, 300 lei. Bis. sat Saunca, Soroca, 75 lei. (Va urma). Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4.

Ascultarea de vedenia cerească

(Urmare din pagina 6-a)

geată din predică a mers drept în inima ei. Și soțul ei a văzut-o și a început să-i șoptească. N'am știut atunci, ce-i șoptește, dar am observat că soția nu e de aceeași părere cu el. Pe când el îi șoptea, ea și-a plecat capul înainte și a ascultat cu tot sufletul pe predicator. După aceasta am auzit ce i-a spus și ce a răspuns ea. El i-a zis: „Soție, eu nu vreau să fiu cucerită de această adunare, nu e nimic bun în ea; noi suntem cei mai fericiți oameni împreună și fără ea. Nu te neliniști, mai bine hai să plecăm”. Dar ea și-a plecat capul și a stat. Barbatul a stat și el. Spre casă, el, fiind mai înalt, se tot apleca să-i vorbească, dar ea pleca încontinuu capul în jos. El îi zicea: „Nu să mai venim aici niciodată, dacă te legi așa tare de ei și-ți faci și ție și mie necaz”.

Au ajuns acasă. Aici a venit clipa hotărâtoare. Veșnicia lor atârna de ea. El a vorbit și ea a tăcut. A venit apoi vremea ei să vorbească. Ce are să spună? Iată ce i-a răspuns: „Dragul meu soț, Dumnezeu a vorbit inimii mele astăzi, știu acest lucru și trebuie să-L ascult. Am să mai merg la acea adunare”.

Barbatul a fost un om cuviincios și a venit și el cu ea. Peste puțin timp, ea s'a pocăit și a mărturisit acest lucru în public cu bucurie. Fața ei mărturisea mai mult decât vorbele, căci avea ceva divin pe ea. Barbatul, foarte întristat, i-a spus: Predicatorul a zis că, dacă un om e mântuit, e mântuit pentru totdeauna și că botezul și intrarea în biserică nu mântuiesc. Eu nu vreau să te faci membră în biserică. Dacă faci acest lucru, tu vei fi înlăuntrul, iar eu afară și vom fi despărțiți toată viața, căci eu niciodată nu mă voi pocăi. Nu pot crede aceste lucruri”. O altă clipă hotărâtoare a venit.

Soția l-a privit în față și i-a spus: „Scumpul meu soț, eu fini cunosc datoria. Știu că botezul nu mă mântuiește. Sunt acum mântuită, dar i-am făgăduit lui Isus că-L voi asculta și-L voi urma. Îmi știu datoria, am să urmez pe Isus și voi intra ca membră în biserică”. Și ea a făcut acest lucru.

O altă clipă mare a fost la botez. Era un mare șir de oameni gata să fie botezați într'un ioc frumos, într'un râu de munte. Toți au intrat deodată în apă, femeia de care vorbim fiind în frunte cu o altă soră. În marginea râului stătea, înalt și trist, barbatul ei. Ea-l văzu și se întoarse înapoi din apă la el. L-a privit în față și i-a zis: „Mi se frânge inima de durere că tu rămâi afară și eu să intru peste cuvântul tău, dar trebuie să-mi urmez Mântuitorul”. Barbatul înalt și puternic a căzut pe nisip ca împușcat și l-am lăsat acolo rugându-se.

Abia peste un an am mai ajuns odată în acea comună. Am găsit pe soție vorbind cu soțul ei, în care era o luptă de un an de zile, pentru a se pocăi. Peste câteva zile el a fost cu totul în brațele lui Isus și botezat. Când am ieșit din apă, le-am spus: „Îmi dați voie, tinerilor, să vă dau un sfat? Incepeți chiar azi ora de rugăciune zilnică în familie”. Barbatul îmi răspunsese fericit: „Am început-o deja. Aseară am avut prima oră de rugăciune”.

Urmarea a fost că, întreagă familia soțului a găsit pe Hristos. Femeia mică a biruit, pentru că a fost credincioasă vedeniei cerești. Ea a fost hotărâtă să-și facă datoria cu întreagă inima, orice se va întâmpla.

Aceasta e o zi mare când un om își îndreaptă fața spre lumină ca s'o vadă, și când o vede, o ascultă.

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

Omul cel mai bogat este

Cel ce prețuiește un nume bun mai presus decât aurul.

Cel în a cărui avere alții se simt bogăți.

Cel ce se poate bucura de rodul unui pământ, fără să fie proprietarul lui.

Cel ce are un suflet cinstit și mulțumit.

Muzica durerii

Un nobil german și-a construit o harfă uriașă între cele două turnuri ale castelului său. Când corzile au fost întinse, el așteptă să audă muzica. Dar atmosfera caldă și liniștită a veri nu mișcă corzile. Mai târziu adierea vie a toamnei a produs un murmur slab de cântec. Dar când viscolul de iarnă mătură acoperișul castelului, corzile harfei întonară cea mai sublimă melodie.

O asemenea harfă este inima omenească. Ea nu cântă muzica cea mai frumoasă în zilele bucuriei, ci în iarna încercărilor. Cele mai dulci melodii ce le-ai auzit vreodată pământul, au fost isvorâte din dureri. Cele mai alese calități ale caracterului au fost câștigate în dureri. Isus a devenit perfect prin suferință.

Un copil oricât de pătimaș ar fi, are în el germele binelui care deși este înăbușit, ar putea să crească dacă ar ajunge un timp prielnic și potrivit. Să întindem o mână miloasă, puternică, cu care să atingem acel germe al binelui, să-l ajutăm să trăiască și să se desvolte.

Religie

Fiecare om care are o religie, este obligat să facă unul din aceste două lucruri: să o schimbe sau să o răspândească. Dacă nu este adevărată, trebuie să o părăsească, dacă este bună, trebuie să o dea mai departe. Aceasta nu e numai datoria predicatorilor. Religia nu este numai o simplă mărturisire sau o formalitate, ci este ocupațiunea fiecărui om. Fiecare om trebuie să aibă religia sa proprie. Dacă nu are o asemenea religie, atunci nu are niciuna. Niciun om nu poate avea o religie în locul altuia. Să arăți ce spune Evanghelia, explicând ce poate face Isus pentru un om, se numește predicarea cea mai bună. Cel mai bun izvor și cea mai bună mărturie religioasă este altarul familiei, unde toți ai casei se închină înaintea Tatălui. Când toate casele noastre se vor umplea de Duhul lui Hristos, Evanghelia se va lăți mai mult decât oricând.

Dragostea și nu ura te îndeamnă să trăiești în lume. Urăște dacă vrei, dar

numai răul și păcatul. John Wesley a spus: „Dați-mă oameni cari nu se tem decât de Dumnezeu, cari nu urăsc decât păcatul și cari cunosc pe Isus Hristos și pe Acesta crucificat, și eu voi mișca lumea cu ei”. Dacă acestea ar fi principiile Ligii Națiunilor, toate ar fi bine.

Păcatul are multe unelte, dar minciuna este mânerul care se potrivește la toate.

Să fii bogat nu este un păcat. Dar să folosești averile tale pentru scopuri egoiste și să cheltuiești banii fără să consulți pe Dumnezeu, este păcat.

Triumful credinței

În timpul unui cutremur, oamenii dintr-un sat s'au înfricoșat foarte tare. Dar au rămas uimiți când au văzut pe o credincioasă binecunoscută de ei, că era veselă și foarte liniștită. În sfârșit, unul dintre ei a întrebat-o: „Dumneata nu te temi de loc?” „Nu”, răspuse credincioasa, „Eu mă bucur că am un Dumnezeu așa de puternic încât e în stare să miște pământul”. Ce credință adâncă graiește aci. Ea a biruit cele mai grele împrejurări. Să avem și noi o astfel de credință.

Citirea Bibliei

Un fruntaș catolic din Belgia a murat pe o fată și pe fratele ei că citește Biblia, „acea carte rea”. Ea a răspuns: „Nu-i de mult, de când fratele meu era lenes, jucător de cărți, bețiv și certăreț de nu puteai încapa într-o casă cu el. De când citește Biblia, lucrează cu sârguință, nu mai merge la cărciumă, nu mai pune mâna pe cărți și aduce mamei bani ca să întrețină familia noastră săracă. Ce credeți D-voastră, cum se face că o carte rea aduce roade bune?” Dar pe când a isprăvit întrebarea, n'a mai avut cu cine sta de vorbă. Omul o șterse. Da, leacul vindecător de toate patimile ce stăpânește azi pe tineri și pe bătrâni, e citirea Bibliei și trăirea în atmosfera și învățăturile ei.

Rugăciunea

Din toate ființele de pe pământ omul e singurul care se roagă. Dintre toate pornirile morale ale omului, nici una nu e așa de naturală, de universală, de nebiruită, ca rugăciunea. Copilul învață așa ușor să se roage. Bătrânul se refugiază în ea când slăbiciunile și singurătatea îl cuprind. Tânărul simte o atracție puternică să se roage și muribundul își încheie viața cu rugăciune. În toate popoarele, renumite sau necunoscute, culte sau sălbatice, se găsește sim-

țul și practica rugăciunii. Cu bucurie sau cu frică, deschis sau în adâncul inimii, rugăciunea e aceea pe care omul își găsește ultimul razăm ca să-și stampeze chinul sufletului și să poarte sarcina vieții și a morții.

GUIZOT

Conferința Uniunii Baptiste din Jugoslavia

Anul acesta conferința anuală s'a ținut în ziua de 8—9 Martie, în N. Pazova, la 27 km. depărtare de Belgrad. Au fost prezenți 26 delegați — unui la o sută de membri.

Președintele Uniunii raportează și descrie starea lucrului în toată țara. Peste tot, Domnul a trezit inimile fraților noștri la lucru și din toate părțile vin știri îmbucurătoare. Partea cea mai săracă în înaintarea Evangheliei este Serbia veche. În Macedonia e o trezire frumoasă, însă se cere lucru mult. Frații din Radoviște — o localitate la 3 ore de mers până la Filipi — au cumpărat o casă de la un turc și dorește s'o prefacă în locaș de rugăciune. Ei au făcut un apel la frații de aici să-i ajute în acest lucru. Președintele repetă cuvintele macedonenului: „Treci în Macedonia și ajută-ne!”

În urmă se trece la citirea unei înștiințări din partea Min. de Justiție, în care se spune de un cetățean american cu numele Brink Mihail, care cere ministerului să-i aprobe dreptul de „misionar baptist” din Panciova și jur, arătând că el e baptist și comunitatea baptistă din Panciova îl cere. Ministerul întreabă: 1. Dacă este comunitate baptistă în Panciova. 2. Dacă Brink Mihail e baptist. 3. Răspunsul să-l dea neîntârziat. Cu dureri am putut constata că în Panciova nu e nici o comunitate și nici un baptist. Cel de mai sus, atât el și comunitatea lui sunt pentecostali. Ei însă, au folosit minciuna în locul adevărului și s'au dus până acolo că, pe casele lor de rugăciuni au pus inscripția „Casă de rugăciune baptistă”.

S'au citit câteva referate ca: 1. Jurământul în lumina Sfintei Scripturi. 2. Jurământul în armată și judecătorie. S'au vorbit despre bunul mers al Evangheliei. Seara a fost evanghelizare. Mi s'a cerut să spun ceva despre frații noștri și despre lucrul Domnului în România. În drum prin Belgrad am avut o seară de bucurie cu frații de acolo, după care ne-am întors din nou fiecare la câmpul lui de lucru, rămânând că, dacă va fi voia Domnului, să ne întâlnim în anul 1939 în Kisaci—Bacica.

A. Bălgrădeu